

ПРОЛОГ

Залицяння на Манхеттені

— Підемо в кінотеатр? — медові очі Павла вичікувально дивилися на Малгосю. Вони саме сиділи на лавці в Центральному парку, навпроти великого озера, й пили «колу».

— На що?

— На «Гаррі Поттер і в'язень Азкабану».

— Ні, на це я не можу.

— Тобі хтось забороняє? — пожартував Павло.

— Просто на це я піду у Варшаві з Мацеком.

Обличчям Павла пробігла тінь образи. Йому не подобалося, коли вона говорила про Мацека. Йому набридло походити до інтернет-кафе та чекання, поки вона закінчить писати до нього чергового листа, та ще й ці питання в кожній крамниці: «Як ти гадаєш, йому це сподобається? А ти б таке собі хотів?» Звісно, Павло хотів би від Малгосі що-небудь, але як він може знати, чи цей міфічний Мацек теж вдовольниться будь-чим, тільки б від неї?

Перехиляючи склянку, Малгося силкувалася соломкою випити з неї рештки «кóли» й не звернула уваги на вираз обличчя Павла, який крадькома придивлявся до неї.

— То, може, на «Трою»? — спитав він за хвилину.

— Ага, — буркнула Малгося і гучно сьорбнула — коли в склянці вже нічого не було.

Вони разом підвелися з лавки й рушили до кіоску з газетами.

З Павлом Малгося познайомилася за кілька днів після прильоту до Сполучених Штатів. Хлопець був старший на два роки, мав гарну статуру, був м'язистий і водночас делі-

катний. Цим усім він дуже нагадував їй Олека, колишнього хлопця її найкращої подруги Каміли. Того, з яким дружив Мацек. Із Павлом вона познайомилася, власне, завдяки тітці Дороті. Тітка непокоїлася, що Малгося нудиться, коли вона йде на роботу, тож і вирішила знайти їй товариство.

Перші дні в Нью-Йорку були для Малгосі наче подорож у тривимірний фільм чи навіть у кілька таких фільмів. Велике місто водночас зачаровувало та жахало її. Зачаровувало тим, що за кожним рогом підстерігало бачене у фільмах, а жахало воно своєю могуттю. Галасливі вулиці Манхеттену роїлися від такої юрби туристів, яких Малгося зроду ще не бачила.

Чи зможе вона говорити англійською?

Це питання не сходило з думки Малгосі ще у Варшаві. Тут, на місці, у Нью-Йорку, попри плин часу, вона й далі боялася зіткнутися з реальністю. Тому не могла перемогти себе й вибратися на Манхеттен. Тітка мешкала й працювала на Грінпойнті, тобто в польському районі. Тут говорити англійською не потрібно. Усі в крамницях і на вулицях говорили польською. Вивіски були польські або двомовні, а в кіосках лежали польські газети. Протягом першого тижня гостювання Малгосі в Штатах у тітки була відпустка. Тому вона мала час поводити племінницю містом і показати кілька цікавинок. Вони пройшлися разом до Статуї Свободи, забралися на саму її верхівку, відвідали музей еміграції, а на Манхеттені оглянули останній поверх Емпайр-Стейт-Білдингу. Але потім тітка Дорота повернулася на роботу до «Полонезу». Це туристичне бюро, звісно, розташоване на Грінпойнті. Саме через це бюро поляки, які мешкають тут, могли виїжджати на дешеві екскурсії до батьківщини чи Західної Європи та подорожувати Сполученими Штатами. Якраз завдяки цій роботі тітка запросила Малгося до себе, купила їй дешевші квит-

ки до Америки, а передусім сплатила борги, що мала перед її мамою.

Тітка щодня працювала, тож трохи згодом Малгосі стало нудно. Однак сама вона не наважувалася поїхати на Манхеттен. Тітка Дорота пішла до сусідів поверхом нижче й спитала, чи їхня донька Матильда не заопікувалася б п'ятнадцятирічною дівчинкою з Польщі.

Чи то тому, що тітка вжила слово «заопікувалася», чи, може, з якихось інших причин, та в будь-якому разі старша на два роки Матильда не полюбила Малгосі. Це відчувалося вже першого дня, коли Малгося переступила поріг її квартири та сказала:

— Привіт!

— Хеллоу! — буркнула Матильда з американським акцентом, але не повернула голови до гості. Бо ж навіщо? Малгосине обличчя вона чудово бачила в дзеркалі, в якому поправляла макіяж.

— Малгося.

— Знаю. — Тон Матильдиного голосу не заохочував до розмови.

— Ти вийдеш кудись зі мною?

— Кудись... — буркнула Матильда, підводячи олівцем повіку. — За годину я йду до приятеля на паті. Ти також можеш піти зі мною.

— То я постукаю до тебе, — сказала Малгося й обернулася до виходу.

— Тільки не запізнийся, — гукнула навздогін Матильда. — Бо я не чекатиму.

Малгосі страшенно хотілося сподобатись Матильді. «Зрештою, бути десь два місяці й не мати жодної подруги — це жах», — говорила вона сама до себе, перекладаючи з купи на купу весь свій одяг, що висів у шафі. Дуже хотілося справити хороше враження на Матильду. Враження особи, вартої дружби. Тому вибрала новенькі вузь-

кі чорні брюки, а до них — доволі простору бавовняну блузку з довгими рукавами й стоячим комірцем. Рівно через годину вона була в Матильди. У її квартирі вже сиділи Пауліна й Патриція. Малгося відрекомендувалася.

— На похорон зібралася чи що? — спитала насмішкувато Патриція.

— Ні... Чому? — Малгося нічого не втямила.

— Ну, бо вбралася в чорне...

— Я просто не знала, що вдягнути, а це зручне... — Малгося докладно все пояснювала, водночас уважно придивляючись до дівчат.

Усі три розмальовані, вбрані в яскраве шмаття, вони виглядали як ті райські птахи. А вона? Зиркнула в дзеркало, перед яким так само, як і годину тому, сиділа Матильда й крутила волосся електричною плойкою. Із дзеркала дивилася на неї чорнява дівчина із млосним поглядом. Де ж їй до Матильди, Патриції чи Пауліни? Малгося опустила очі. За хвилину під вікном просигналив автомобіль.

— Швидше! Це Слав'ік! — сказала Матильда, хутко вирвала з розетки шнур від плойки, а другою рукою згребла сумку з тумби. — Дівчата, летімо!

Уся четвірка вже за хвилю сиділа внизу в «мінівені»¹, за кермом якого сидів високий, злегка прищавий блондин із золотим ланцюгом на шії.

— А це хто? — спитав він, приглядаючись до Малгосі.

— Вона приїхала до сусідів на канікули.

— Ага, — сказав він і миттю зачинив двері. — Треба мерщій їхати, бо будемо останні.

* * *

— Агов! Ти куриш? — почула Малгося від Патриції й побачила простягнуту до неї долоню з водною люлькою.

¹ Легкове авто з трьома рядами сидінь. (Тут і далі прим. перекл.)

Вони стояли в просторій кімнаті з великим баром. У повітрі снував цигарковий дим, а довкола танцювали пари різного віку.

— Ні. Я не курю, — відказала Малгося й аж здригнулася від самої думки. Удома ніхто з її батьків не курив, а оця річ, яку тут палять у цій дивній люльці, напевно була чимось іншим, аніж цигарки.

Патриція, вловивши погляд Малгосі, зневажливо пирхнула й подала люльку Матильді, яка, хихикаючи, затигнулася димом. Малгося почула булькіт води в люльці, а за хвилину Матильдин кашель.

— Що це? — Малгося питально поглянула на Патрицію.

— Марихуана.

— А це не заборонено?

— Заборонено. Ну й що з того? Ти поскаржишся тітці?

— Ні. Так, тільки питаю, бо в Польщі заборонено.

— У Польщі й дихати заборонено, — пирхнула з презирством Патриція. — Тут справжня свобода. — Патриція розвела руками. — У тебе в Польщі є хлопець?

— Є.

— Ти що, гониш?

— Чому?

Патриція знизала плечима.

— Ну, бо ти так виглядаєш... Як дитина.

Пауліна з Матильдою захихикали.

Ця розмова починала мучити Малгося. Дівчата теж. Вона почувалася серед них сірою мишкою. До того ж, що на їхньому фоні вона не виглядала вигідно у своєму чорному вбранні. Та навіть попри те вона й гадки не мала, про що тут з ними можна розмовляти. З Камілою такого не було. Навіть з Каською було про що поговорити. А з ними?

— Давно живеш у Штатах? — спитала Малгося, бажаючи змінити тему.

— Чотири роки, — сказала Патриція, гордо випинаючи груди й гукаючи «хеллоу» до хлопця, що саме зайшов.

Однаке той зиркнув у її бік та швидко відвернувся. Патриція штовхнула ліктем Матильду.

— Бачила?

— Гм... авжеж, — кинула Матильда й облизала губи, а потім дістала з сумки люстерко.

— Це доволі тривалий час, — сказала Малгося до Патриції, але та її не слухала.

Малгося замовкла. Вона не знала, про що далі розмовляти з цими дівчатами, які після появи хлопця взагалі збайдужіли до будь-якої розмови з Малгосею й почали шепотітися між собою.

— Ми тут довго будемо? — спитала Малгося Матильду.

— Слухай, — озвалася Матильда голосом, який не віщував нічого доброго. — Прийшов хлопець, у якому я дуже зацікавлена, тож не раджу тобі псувати мені цей вечір, бо більше нікуди тебе не візьму. Ясно?

— Так.

— То випий «джус» і не нуди.

— Що я мушу випити? — здивувалася Малгося.

— Сік, — переклала нетерпляче Матильда й пішла до саду, в якому замаячила постать її хлопця.

Малгося залишилася сама. Помітивши Томека, господаря вечірки, вона спитала, чи можна скористатися комп'ютером. Він дозволив і показав маленьку кімнатку недалеко від вхідних дверей. Там не було нікого. Малгося швидко прочитала Мацекові листи. Перша звісточка з Польщі. Її серце затріпотіло, коли вона пробігла очима рядки мейлу. «Отже, він був на аеродромі», — замислилася вона й відчула, як червоніє. А відтак написала йому декілька речень у відповідь. Про Нью-Йорк, про вечірку та про те, що нудиться.

Аж раптом за спиною звіддала почувся Матильдин голос:

— Мене дратує, що я притягла сюди за собою цей хвіст. Малгося обернулася. Крізь скло у дверях вона побачила знайомі силуети дівчат.

— То більше не бери її нікуди... — Малгося впізнала голос Пауліни.

— Думаєш, це easy¹? Якщо я її не братиму, то зіпсую стосунки з пані Доротою, а вона може дістати дешевші квитки, екскурсії...

«Говорять про мене», — подумала Малгося, і їй стало прикро.

— І що тепер? — питала Пауліна.

— Не знаю. — Матильда була явно роздратована. — Павло прийшов, але не звертає на мене уваги. Мабуть, через цей останній момент. Ясно, що я хотіла б лишитися тут до кінця вечірки, щоб він нарешті мною зацікавився. А та недавно вже допитувалася, коли ми повертаємось. От лайно!.. Привіт!

Після цього останнього слова, яке Матильда сказала зовсім іншим тоном, Малгося втямила, що поблизу опинився той згаданий Павло.

За хвилину до кімнатки зайшов високий, стрункий хлопець. Малгося бачила його вже раніше: саме йому Патриція сказала «хеллоу». І зараз же за ним забігла Матильда з подружками.

— А, ти тут! — вигукнула вона, здивована присутністю Малгосі, хоч погляд її свідчив, що вона геть не задоволена з цього.

— Уже виходжу. — Малгося підвелася.

— Сиди, — наказав хлопець і посадив її назад на стілець.

¹ Easy (англ.) — легко.

— Іди, — сказала Матильда й зиркнула на Малгосю вбивчим поглядом.

— Не йди, — мовив хлопець.

— Я вже закінчила, — відповіла Малгося і встала зі стільця, та Павло її знову посадив.

— Я теж закінчив, — кажучи це, хлопець так промовисто блиснув на Матильду, що та зіщулилася від його погляду. — Ти могла б звідси вийти? — звернувся він до неї так, що Малгося аж залякла.

— Вийду, але й Малгося вийде зі мною, бо це я її привела сюди.

— Ти? — Павло поглянув на Малгосю здивовано та розчаровано.

— Мала, ти йдеш? — спитала Матильда таким тоном, що Малгосі страшно було й рота розкрити.

Матильдине питання звучало так, ніби жодна відповідь — ні заперечна, ні ствердна — тут не бажана.

— Що, чергові суперрозваги? — спитав Павло з презирством.

— Та пішов ти! — випалила Матильда й грюкнула дверима.

— Я справді... — почала Малгося непевно, бо зовсім не розуміла ситуації, свідком якої стала.

— Я тебе відвезу, — сказав Павло й поглянув на Малгосю, яка стояла посеред кімнати й не знала, що робити.

— Слухай, я не знаю тебе... — почала Малгося.

Але хлопець перервав її:

— Звати мене Павлом і... — замовкнувши, поглянув на Малгосю й відверто додав: — Мені не хочеться вгадувати. То як щодо тебе?

Малгося знизала плечима.

— А що я?

— Звідки ти знаєш Матильду?

— Вона сусідка моєї тітки... — почала Малгося і за хвилину, сама не знаючи чому, розповіла Павлові про себе, Мацека, маму, сплату позик через неї, борги, врешті про комп'ютер, гроші на який переказала пані Леськевич, і про запрошення, яким вона, Малгося, скористалася, щоб на канікулах потрапити сюди, до Нью-Йорка. І ось вона тут — далеко від усіх рідних і друзів, без жодної доброї людини, яка пішла б із нею відвідувати музеї на Манхеттені або просто гуляти Центральним парком.

— А що тебе цікавить? — спитав Павло й підсунув до комп'ютера другий стілець.

— Усе, — відповіла Малгося.

— То поглянь... є така сторінка про Нью-Йорк, і там ти можеш знайти все, — пояснив Павло, водночас вписуючи в браузер адресу: www.nyc.com.

Отак вони й познайомилися. Виходить, що завдяки Матильді, хоча Малгосі хотілося думати, що це завдяки тітці — Дороті Леськевич. А все тому, що від тієї вечірки в Токека Матильда була до неї вельми неприязна. Але що ж... Павло розповів Малгосі, що Матильда розбила його попередні стосунки, користуючись підступністю і брехнею. А все для того, аби зустрічатися з ним.

* * *

«Троя» сподобалась обом. Зняті з великим розмахом сцени битви просто зачарували їх. Вони поверталися з кінотеатру, дискутуючи про фільм. Щоправда, Малгося часто просила Павла перекласти невідомі їй слова, хоча потайки пишалася собою та своєю англійською, бо доволі непогано зрозуміла фільм. Ішли пішки. Надворі вже стемніло. Місто освітлювали неони, у вікнах горіло світло. Малгося встигла призвичаїтися до того, що тут, у Нью-Йорку, сутінки настають значно швидше, ніж у Варшаві. Останнім часом вона часто поверталася з Павлом о

цій порі й завдяки йому багато побачила. Проте кінець канікул нестримно наближався, а Малгося ще не все обійшла. Ніби Павло й показував їй найрізноманітніші місця в Нью-Йорку й поза ним, але, зрештою, Америка — це ж таки велика країна. А Малгося приїхала сюди всього лише на два місяці.

— Завтра ми поїдемо до Вест-Пойнта, — сказав Павло, коли вже були під дверима тітчиного будинку. — Це військова академія, де був навіть Костюшко. Там стоїть йому пам'ятник. Варто побачити.

— Сумніваюся, чи так уже й варто, — засміялася Малгося. — Костюшко був страшенно негарний.

— Негарний?

— З качиним носом.

— Та в качок же немає носа!

— Та то так кажуть.

— А в мене який? — спитав Павло й нахилився обличчям до Малгосі, роблячи дурнувату міну.

— Цілком зграбний, — сказала вона, сміючись.

— То почекай, тепер я на твій подивлюся! Може, в тебе качиний? — Павло взяв обличчя Малгосі в долоні й, перш ніж дівчина отямилася, що відбувається, делікатно торкнувся губами її вуст.

— Ні, ні... припини, — шепнула Малгося й відсунулася від Павла. — Я не можу... не можу.

— Вибач, — сказав Павло й опустив очі. — Забувся. Я просто... Я не зустрічав раніше такої дівчини, як ти.

— Та що ти...

— Просто тут самі ідіоти, які аж захлинаються Америкою.

— А ти? Ти не захлинаєшся? Хвилину тому ти вихваляв Вест-Пойнт, — зауважила Малгося, намагаючись повернути все на жарт.

— Бо там був Костюшко!

— З качиним носом!

Але Павло мовчав. За якусь хвилю хлопець озвався:

— Я не хотів їхати до Америки. А батьки хотіли...

— Розумію, — стиха мовила Малгося.

— Ти не розумієш, — заперечив він. — Ти звідси скоро поїдеш. А я лишуся. Мацек щасливчик, що в нього є ти. Нещодавно я думав, що віддав би все, аби знову бути в Польщі. Щоб можна було з друзями ходити до кінотеатру на польські фільми й мати дівчину, яка думає про щось більше, аніж про те, як себе замериканізувати. Сьогодні я знаю, що віддав би все за те, аби ти була тією дівчиною. І мене дратує, що за тиждень тебе тут не буде і що, певно, ми ніколи не побачимося.

У Малгосі серце вискакувало з грудей. Як же їй не хотілося чути цих слів. Як же не хотілося відчувати те, що вона зараз відчувала. Бо слова Павла її тішили. Але це породжувало інше: вона почувалася недобре стосовно Мацека. «О Боже! Що зі мною коїться!» — думала вона, прагнучи не дивитися Павлові в його медові очі. Вони десь хвилину стояли мовчки, аж врешті Малгосю привів до тями голос тітки, яка виглянула з вікна й покликала:

— Малгосю! Іди нагору. Телефонують із Польщі.

Це був Мацек. Він купив спеціальну картку, аби зателефонувати до неї, повернувшись із табору. Як же вона зраділа, почувши його голос у слухавці. Вони говорили добрих двадцять хвилин, ніби й не було цих майже двох місяців розлуки. Решта думок вилетіли з голови.

Прокинувшись уранці наступного дня, Малгося зателефонувала до Павла.

— Знаєш що? Тільки не сердься. Давай ми не поїдемо до Вест-Пойнту. Нікуди не поїдемо. Я не хочу більше зустрічатися. Вибач.

І, не чекаючи його відповіді, поклала слухавку.

П'явка

— Нема вже сили, — важко зітхаючи, сказала Агата й, знявши з плечей невеликий гранатового кольору наплічник, сіла біля Мацека.

— Але ж це коротка дистанція, — знизав плечима Мацек.

Агата страшенно його дратувала. Мандрівний табір — це те, про що Мацек давно мріяв. Мама багато розповідала йому про такі табори. Саме завдяки їм вона в юності об'їздила чималий шмат Польщі. Мацек теж так хотів. Табір, у який він зібрався з Алексом і Білим Міхалом, — це місячна мандрівка Клодською улоговиною. Зупинялися вони в спеціальних укриттях, на приватних квартирах і в наметових містечках. Важке табірне обладнання везли автомобілі, а відпочивальники мандрували битим шляхом тільки з легкими наплічниками. Мацек з Алексом і Білим Міхалом після кількох днів призвичаїлися щоденно долати довгі маршрути пішки, відвідувати різні туристичні розваги й спати щораз в іншому місці. І лише Білий Міхал раніше вставання сприймав за якийсь жах. Для Алекса жахіттям стали придорожні туалети, а для Мацека... Агата. Зараз теж, бачачи Агату, яка вмощувалася біля нього, відчайдушно озирався довкола, шукаючи підтримки від друзів. На жаль, Алекс оглядав свої обдерті ноги й лічив пухирі від комарів, Білий Міхал лежав, спершись на рюкзак, і жував травинку. Обидва не дивилися в його бік. Координатор табору саме оголосив півгодинну стоянку. Галявина, яку він вибрав для відпочинку, була чималенька. Отже, й не дивно, що товариші не помітили ситуації, в якій опинився Мацек та яка ще дужче його дратувала.

Агата причепилася до Мацека, як той реп'ях до собачого хвоста, вже першого дня табору. І це, либонь, тіль-

ки тому, що підсунув їй стілець, коли вона сідала до столу. Проте нічого в цьому не було. Звичайне домашнє виховання, прищеплене йому ще бабусею, яка померла, перш ніж пішов до гімназії. Однак Агата сприйняла цей жест за щось більше, ніж звичайну ввічливість, бо відтоді не відступала від Мацека ні на крок.

— У мене страшенно болять ноги, — стогнала Агата.

Мацек мовчав. Вийнявши з кишені мобілку, написав кілька слів Малгосі. Щоправда, мейли телефону не були такі довгі, як, певно, хотілося б Малгосі, але це завжди був хоч якийсь доказ, що він про неї пам'ятає. Вона не могла йому нічого написати. Тому він з такою обережністю зберігав єдину стару смс-ку, що вона колись давним-давно до нього написала. Усього кілька слів: «Скучаю за тобою». Тепер, за тисячі кілометрів від неї, Мацек перерахував цю коротеньку вісточку як мінімум кілька разів щодня, викликаючи тим сміх і в Білого Міхала, і в Алекса, які ще від самого початку табору заскочили його за цією нечоловічою справою.

— Що ти пишеш? — спитала Агата, грайливо схиляючи голову. Важка коса довгого білявого волосся спала їй на плече.

— Та такє...

Мацек не хотів із нею розмовляти. Однак і геть не знав, як ухилитися. Як її спекатися? Якби це було в приміщенні, він просто міг би вийти. А так що? Хлопець добре знав: якщо він встане й перейде на інший бік галяви, Агата теж учепиться за ним. Уже скільки разів це було!

— Намастиш мені спину кремом? — наполегливо попросила Агата.

— Попроси дівчат, — відповів він, не відводячи очей від клавіатури телефону.

— Та ти ж ближче.

— Але я на цьому геть не розуміюся і, зрештою, дай

мені спокій. — Мацек був явно роздратований настирливістю Агати, тому й підвищив голос, аж кілька відпочивальників обернулися в їх бік.

— Мацеку! — почувся голос Алекса, який махав йому рукою.

Мацек підвівся з трави й пішов до товаришів, не озируючись на Агату.

— Хлопці! Я з нею здурію! Ви можете не залишати мене на її опіку? — попросив він, уможуваючись біля них і шукаючи в рюкзаку атлас пам'яток.

— Не розумію, про що ти, — сказав Алекс. — Адже ми покликали тебе.

— Трохи запізно, — буркнув Мацек.

Алекс був роздратований:

— Чувак, а ти що, свого розуму не маєш? Язика проковтнув? Ми казали їй, що в тебе є дівчина, вона на канікулах у Штатах, а до неї не доходить, то скажи їй чітко, раз і назавжди «відчепися» і матимеш спокій.

— Ти ж знаєш, що я так не вмію.

— То навчися!

— Або скористайся ситуацією, — озвався досі мовчазний Білий Міхал.

— Тобто? — спитав Мацек і глянув на товариша.

— Рибка закохалася в тебе й сама чіпляється на твою вудку, а ти...

— Рибка? Припини! — Мацек здригнувся з огиди. — У тебе що — тварини переплуталися? Це не рибка. Це... це... — Десь хвилину він шукав відповідне слівце, врешті вигукнув: — П'ЯВКА!

— Ха! Ха! Ха! П'явка! — зареготав Білий Міхал.

— А що ти думаєш? — вибухнув Мацек. — Третій тиждень тільки й товкмачить: «Намаж мені спину», «Що ти там пишеш?», «Що тобі снилося?» Вона ж уже сто разів чула й від мене, і від вас, що вона мене не цікавить, що в мене є ді-

вчина і що взагалі я хочу мати спокій. Чи ви думаєте, що я не хочу сказати їй «відколупайся», коли вона питає, хто мені дзвонив? Хочу! Але я не вмію! А ви цього ніяк не розумієте.

— То навчись! — сказав уже вкотре Алекс і хотів ще щось додати, та цієї миті координатор табору оголосив, що перепочинок скінчився. Попереду був невеличкий перехід. Десь там, угорі, на них чекала Ведмежа Печера й давно закрита уранова шахта.

* * *

— Де мій телефон? — занепокоївся Мацек.

Вони саме вийшли з уранової шахти, і він хотів швиденько написати Малгосі короткого листа, аби розповісти їй, що відвідав місцину, де п'ятдесят років тому працювали політичні в'язні й помидали від раку, здобутого від опромінення. Хоча взагалі він не знав, чи для неї це повідомлення було так само цікаве, як для нього та хлопців.

Усі три розповіді екскурсовода про уранову шахту, про руди, які п'ятдесят років тому переправляли у свинцевих контейнерах у глиб Радянського Союзу, були вельми захопливими. Історія цієї шахти була для них цікавіша навіть від золотої шахти в Золотому Схилі.

Зараз вони простували до пункту, де чекав на них обід.

— Коли ти його тримав востаннє? — спитав Алекс, коли Мацек марно обмацував кишені, шукаючи телефон.

— Під час перепочинку на галявині я писав мейл до Малгосі.

— Біля нас ти не писав.

— Я писав біля Агати.

— Може, твоя мобілка лишилася там?

— Агато! — гукнув Мацек, підбігаючи до дівчини. Усміхаючись, вона повернулася до нього. — Ти не пам'ятаєш, чи там, на стоянці, коли я сидів біля тебе, я не залишив свою мобілку?

— Ні, — відказала Агата й, пришвидшивши крок, хутко відвернулася.

— Наберіть мене, — попросив Мацек, коли повернувся до товаришів.

— Може, він десь на дні наплічника? Наприкінці перепочинку я виймав атлас пам'яток.

Щойно він договорив, як за три метри попереду пролунав знайомий звук його стільникового телефону. Мелодійка «Малгося» Марилі Родович, яку він колись установив собі на телефоні рингтоном на честь Малгосі, лунала з кишені гранатового рюкзака, що висів на плечах Агати. Мацек підбіг до дівчини.

— Віддай телефон! Це вже занадто! — крикнув він.

Агата мовчки віддала йому мобільний.

Увечері, коли вже на новому місці табір вкладався спати, дівчина постукала до їхньої кімнати.

— Я забула, що він у мене. Чесно! — сказала вона, червоніючи, коли Мацек відчинив їй двері.

— Відчепись! — гаркнув він, вмить захряснувши двері перед її носом.

— У-у-у-у-у! — в один голос завили Білий Міхал з Алексом. — Оце так прогрес! А ти таки навчився.

Але Мацек не відповів. Він нізачо у світі не зізнався б перед товаришами, що зроду не бовкнув би такого жодній дівчині, навіть Агаті, коли б не те, що вона віддала йому телефон без тієї старої смс-ки від Малгосі. Тієї самої: «СКУЧАЮ ЗА ТОБОЮ», саме існування якої, особливо тепер, коли вони були за тисячі кілометрів одне від одного, настільки тішило його.